

TOUR DU MONT BLANC

FRANCRRIJK
ITALIE
ZWITSERLAND

DEELNEMERS

Louis

Staf

Ludwig

Woensdag 1 september 2010

- Van : Les Houches 1.008 m
- Naar : La Villette 1.057 m
- Afstand : 13 km
- Stijgen : 1.812 m
- Dalen : 1.890 m
- Duur : 6 uur

Rond de middag zijn we in Les Houches vertrokken na een lange nachtelijke busrit vanuit België. Het weer is mooi en de zon schijnt. Staf heeft zowat 20 jaar geleden de TMB (Tour du Mont Blanc) al eens gelopen en hij heeft toen vooral de varianten gedaan. Wij zijn dan ook zinnens om dit keer zo weinig mogelijk varianten te doen maar de normale TMB te lopen. Echt uitgestippelde dagtrajecten hebben we niet. We zien iedere dag wel waar we uitkomen. We hebben de tent mee en dat maakt het toch wel een stuk makkelijker als men geen echt trajectenplan heeft.

De TMB bestaat reeds meer dan vijftig jaar en is hiermee een van de oudste Grande Randonnées van Frankrijk. De tour loopt werkelijk volledig rond de hoogste berg van de Alpen, de Mont Blanc inclusief de gehele Mont Blanc-keten.

In de 16de eeuw sprak men nog niet van de Mont Blanc maar van de Mont Malet (mal = kwaad of ramp). Duivels en heksen zouden er wonen en heel wat mensen die de berg wouden beklimmen kwamen niet meer terug. In 1745 stelde men vast dat de Mont (Malet) Blanc de hoogste berg was van de Alpen.

Op de Col de Voza krijgen we een eerste zicht op de Mont Blanc die voor het eerst beklommen werd op 8 augustus 1786 via de, achteraf bekeken, gevaarlijke route over de Glacier des Bossons.

Wie niet graag zelf zijn rugzak draagt kan beroep doen op een ezeldrijver die met een ezel of een muilnier, en soms ook wel met een paard, uw bagage vervoert. We zullen er enkele tegenkomen op onze trekking. Maar daar wij nog jong en sterk zijn doen wij geen beroep op bagagevervoer.

Na een vermoeiende eerste stapdag houden we het voor bekeken in La Villette. De eerstvolgende camping ligt te ver af om er nog te geraken. In het dorp spreken we een vriendelijke dame aan die juist terug komt van boodschappen doen. Wij vragen haar of ze

geen vlak plekje kent in de buurt waar we onze tentjes zouden kunnen opzetten. Ze toont ons meteen een plaatsje aan in haar tuin en gaan meteen op haar aanbod in. Op en rond de plaatselijke wasplaats koken we ons potje en na het eten kruipen we in onze slaapzak. Het is 19.30 uur.....

Donderdag 2 september 2010

- Van : La Villette 1.057 m
- Naar : Refuge du Col de la Croix du Bonhomme 2.433 m
- Afstand : 21 km
- Stijgen : 3.005 m
- Dalen : 1.604 m
- Duur : 10 uur

Louis, die geen horloge draagt, is deze morgen wakker geworden en zag licht door het verluchtingsgat van zijn tent. De avond voordien hadden we afgesproken dat we zouden vertrekken bij het krieken van de dag. Louis laat dan ook de lucht uit zijn matje, rolt zijn slaapzak op en steekt al zijn spullen in de rugzak. Vervolgens trekt hij de rits van zijn tent open en stelt vast dat het buiten nog pikdonker is. Het licht dat hij gezien had was de straatverlichting. Louis heeft dan maar terug zijn matje opgeblazen en zijn rugzak uitgepakt. Van slapen is er echter geen sprake meer.

Welke richting moeten we uit Louis?

Als ik mijn kaart voor mij hou moeten we rechtdoor. Maar als ik de kaart omdraai moeten we terug.

Louis, wat zegt het elfde gebod?

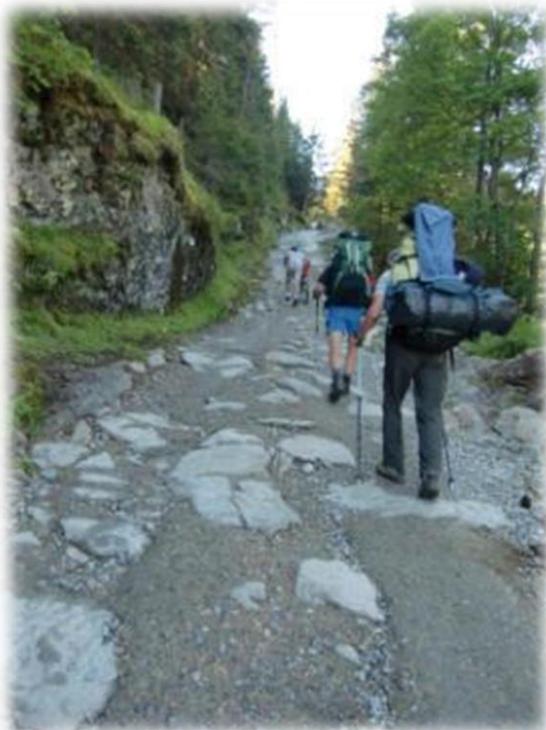

Knielen voor Staf Van Gorp.

We gaan voorbij de kerk Notre-Dame de la Gorge en stijgen vervolgens langs de oude Romeinse weg “des Rochassets. Staf loopt er een oud leerling tegen het lijf van de survivelcursus. Betreft Jan en zijn zuster Marleen. Beiden zijn ze ook bezig aan de TMB maar dan in de andere richting.

Aan Refuge de la Balme houden we een rustpauze en eten er een eiergerecht. Van op het grote terras heeft men het zicht op de omliggende grillige rotswanden.

De mooie landschappen worden soms wel eens verstoord door een “te veel” aan skiliften. De TMB is een druk belopen route en er zijn ook veel, soms wat te veel, mountainbikers op pad.

De tumulus, een grote berg stenen op Plan des Dames, ligt daar ter nagedachtenis aan een Engelse vrouw en haar begeleider die er in een verschrikkelijke storm zijn omgekomen.

Heb je al
zicht op de
pas Louis?

Maar neen Staf.
Mijne pas zit in
mijne rugzak.

Juist voor onze aankomst op de col waren er een zestal steenbokken te zien die er aan het grazen waren. Wijzelf hebben de steenbokken niet meer gezien maar onze vrienden Tim en Jummy, die er net voor ons waren, hebben er wel enkele prachtige foto's kunnen van nemen.

Refuge de la Croix du Bonhomme komt in zicht. De refuge is opgericht in 1924 door Touring -Club de France en kan honderd personen herbergen. Ze wordt bevoorrad per helicopter.

Enkele tientallen meters onder de refuge zijn er meerdere, met stenen omheinde, terrasjes aangebracht waar men een bivaktentje kan zetten. Wij maken uiteraard gebruik van deze vlakke plaatsjes. We nemen nog enkele foto's in de buurt van de hut en gaan slapen om 19.40 uur.

Vrijdag 3 september 2010

- Van : Refuge du Col de la Croix du Bonhomme 2.433 m
- Naar : Rifugio Elisabetta Soldini 2.195 m
- Afstand : 20 km
- Stijgen : 2.640 m
- Dalen : 2.809 m
- Duur : 9 uur

Net zoals de vorige dagen staan we op rond 06.30 uur, bij het krieken van de dag. We breken de tenten af en pakken de rugzak. Vervolgens vertrekken we en eens we warm gelopen zijn maken we water warm en zetten koffie en eten ons ontbijt.

Meestal krijgen we mooie paden voorgeschoteld maar af en toe zit er toch ook wel een pittige passage tussen waarbij ge uw gedachten niet mag laten afdwalen.

Volgens onze gegevens passeren we het dorpje Les Chapieux en zouden we daar inkopen kunnen doen. Het eigenlijke dorp bestaat uit een tiental huizen en er is inderdaad een klein winkeltje waar vooral zelf gemaakte geitenkaas kan gekocht worden en nog wat andere kleine etenswaren. Maar veel stelt het niet voor.

We steken nu de Italiaanse grens over en krijgen de Mont Blanc voorlopig niet meer te zien. Hier komt wel plots de woeste kant in beeld. We horen ook regelmatig marmotten en af en toe krijgen we er ook eentje te zien.

Er kruist ons een groep wandelaars die hun bagage laten dragen door een ezel. Alles is verpakt in waterdichte zakken.

Regelmatig komen we grote en kleine stenen mannetjes tegen. Het is een hoop opeengestapelde stenen welke vooral hun nut bewijzen bij mistig weer. De stenen mannetjes zouden reeds van in de bronstijd bestaan.

Op de col de la Seigne heeft men een schitterend uitzicht op het Val Veni en zijn bergen. Deze col werd vroeger veel gebruikt door smokkelaars. De abri die er staat is eigenlijk een oude douanepost. Tijdens de afdaling komt Staf ten val. Gelukkig zonder veel erg. Hij houdt er enkel maar wat schrammen en wat vuile kledij aan over.

